

syvende og sidst skal leve af, er, hvad vor arbejdskraft producerer. Når flere hundrede tusinde trækkes ud af produktionen, bliver der mindre at fordele, og den almindelige realindkomst må uundgåeligt falde.

Danmarks vigtigste råstof er den danske befolknings arbejdskraft.

Hensynsløst smider samfundet alligevel over 250.000 danskeres arbejdskraft i brokkassen.

Menneskeligt og samfundsøkonomisk har vi slet ikke råd dertil.

Tværtimod: Alle arbejdsduelige må i en lang periode knokle mest muligt på for at mindske ulykkesvirkningerne af misregerieret 1960-82.

Krumtappen i en ny arbejdsløshedslovgivning må derfor givetvis være at nyttiggøre dem, der står til rådighed for arbejdsmarkedet, ved at de kommer til at udføre produktivt arbejde. Jo mere, des bedre for os alle sammen.

Ifølge gældende lov sørger skatteyderne for, at der hver måned udbetales op til ca. 8.000 kr. til hver og en, som er registreret arbejdsløs.

Mens den, der går på arbejde, må afse ca. en halv snes af dagens bedste timer herpå, har de registreret arbejdsløse dagen til egen rådighed. Blot de ikke udfører egentligt arbejde (eller hvis de alligevel gør det: at det gøres så gedulgt (sort), at det ikke opdages).

Her har vi en vigtig forklaring på, at underskud og stadig stigende gæld er hovedvirkninger af den hidtil førte politik.

Kun ved at få mere arbejde udført kommer det danske samfund op af sumpen.

Det er ikke »slavemarkeds-politik« at kræve, at den ellers arbejdsløse skal bestille noget for at få sine penge. Det er en god og sund indstilling, at skal arbejdsduelige mennesker have penge, skal de have bestilt noget først.

Samfundet kunne simpelt hen ikke eksistere, hvis nysocialisternes foragt for arbejde vandt overhånd.

Både for den enkeltes og for landets skyld må vi nødvendigvis have den mentalitetsændring, som nærværende lovforslag udtrykker.

Forslagsstillerne er helt på det rene med, at de bryder hårdt og brutalt med vanetænkning blandt politikere, blandt embedsmænd og i organisationerne. Men disse vanetænkere har haft mere end rigelig tid til at afsløre deres evneløshed for problemerne. Kendsgernerne har dømt dem i en sådan grad, at tiden nu er inde til at prøve noget helt nyt.

Forslagsstillerne imødeser hundredvis af mere eller mindre kløgtige indvendinger og forbedrings-

forslag til netop de formuleringer, forslagsstillerne er nået frem til. Forslagsstillerne modtager selv sagt gerne ændringsforslag, men ved udformningen heraf må man hele tiden være meget opmærksom på, at man ved at forbedre ud fra én synsvinkel måske gør lovforslaget alt i alt dårligere ud fra andre. For eksempel ved at forvolde mængder af øget gold administration. Og nødigst af alt skulle debatten på dette samfundsvigtige område afspore i den sædvanlige masse af tomme injurier og ufrivillige eller vildledende misforståelser. Først når man har sat sig grundigt ind i lovforslaget, kan man med sømmelighed deltage i drøftelsen af det.

Blandt det hermed fremsatte lovforslags fordele er:

Den enkelte skal ikke mere forsumpe i ledigangens psykiske og fysiske forbandelser, men får opbygget et virkelighedsholdbart livsmønster. Det er tilværelsesødelæggende, når den vane skabes – måske allerede i de unge år – at man kan sove og drive i sengen til langt op ad dagen og derefter hænge resten af tiden på grillbarer og værtshuse. Også mange andre end de egentligt arbejdsløse kan lindres ved, at de i én eller flere dage kommer ud at bestille noget fornuftigt blandt andre mennesker. At få afløb for virketrang er sundt – også selv om der skulle gå mange skår af fagforeningsmonopoltyranniet og uddannelsesperfektionisme-krav. De, som nu ofrer en halv snes timer dagligt eller mere på arbejde, skal ikke længere affinde sig med, at deres skatter bruges til, at de arbejdsløse stort set får lige så mange penge udbetalt, som de selv gør, og i tillæg hertil kan anvende deres dag, som de vil. Der skal ikke mere ske nogen forflygtigelse af det sunde princip om, at den arbejdsduelige skal have gjort en arbejdsindsats, før han får sine penge udbetalt. Arbejdskraftreserven – om den så kun eksisterer for en enkelt dag – bliver udnyttet til samfundets tarv.

Vi bliver fri for de absurde karantæneidømmelser, hvor man straffer den arbejdsløse, som har gjort en fornuftig indsats. I det hele udgås også de ømtålelige sager om arbejdsvægring og om det i praksis svært fortolkelige begreb, om vedkommende »står til rådighed for arbejdsmarkedet« med kraftige følger, alt efter om afgørelsen mere eller mindre tilfældigt falder ud den ene vej eller den modsatte. Camre-problematikken (om den dagpengesøgende og/eller hans ægtefælle socialindkomstmæssigt sidder godt i det) forsvinder helt. Reglerne om tvungen fremmøde-pligt til kontrol forsvinder ved overgangen til frivillighedsprincippet i nærværende forslags respekt for den enkelte dagpengesøgendes personlige frihed og værdighed.